

25 Νοεμβρίου 2016

Ο χαρισματώχος Γέροντας της Εύβοιας (Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2fR6QHw>]

Η ζωή του ήταν η Θ. Λειτουργία, που τελούσε καθημερινά με φόβο και τρόμο, αφοσιωμένος και μεταρσιωμένος. Μικρά παιδιά και άνθρωποι με καθαρή καρδιά τον έβλεπαν να μην πατάει στη γη ή να τον υπηρετούν άγιοι άγγελοι. Όπως ο ίδιος έλεγε σε ορισμένα πρόσωπα συλλειτουργούσε με Χερουβείμ και Σεραφείμ και με Αγίους. Είδε κατά την διάρκεια της Προσκομιδής Αγγέλους Κυρίου να παραλαμβάνουν τις μερίδες των μνημονευομένων και να πηγαίνουν να τις εναποθέτουν σαν προσευχές στο θρόνο του Χριστού. Όταν, λόγω προβλημάτων υγείας, αισθανόταν αδυναμία, λίγο πριν αρχίσει η Θεία Λειτουργία προσευχότανε και έλεγε: «Κυρίέ μου, βλέπεις, δεν μπορώ σαν άνθρωπος, αλλά βοήθησέ με να λειτουργήσω. Απ' εκεί και πέρα, όπως έλεγε, λειτουργούσα σαν πουλάκι».

Ένα από τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της ζωής του ήταν η σχέση του με τους αγίους. Ζούσε και συνομιλούσε μαζί τους, τους έβλεπε. Είχε μια παρρησία μαζί τους, η οποία εντυπωσίαζε, τόσο με τον Όσιο Δαβίδ το Γέροντα, όσο και τον Όσιο Ιωάννη το Ρώσσο, οι οποίοι, ήταν κυριολεκτικά φίλοι του. Οτιδήποτε κι αν του συνέβαινε, οποιαδήποτε ανάγκη ή προβλήματα κι αν είχε, αμέσως προσέτρεχε στην εικόνα του Οσίου Δαβίδ και του μιλούσε. Τόση ήταν η παρρησία του στον Όσιο Δαβίδ, που έλεγε: «Εγώ τα λέω στο αυτί του Οσίου κι αυτός μου ανοίγει απευθείας γραμμή με τον Κύριο». Όταν επρόκειτο να χειρουργηθεί στο νοσοκομείο της Χαλκίδας, παρακάλεσε με πίστη: «Όσιέ μου Δαβίδ, δεν περνάς από το Προκόπι να πάρεις και τον Όσιο Ιωάννη και να έρθετε εδώ να μου συμπαρασταθείτε, που θα χειρουργηθώ; Αισθάνομαι την ανάγκη της παρουσίας και της συμπαραστάσεώς σας». Σε δέκα λεπτά εμφανίσθηκαν οι δύο Άγιοι και όταν τους είδε ο Γέροντας ανασηκώθηκε στο κρεβάτι και τους είπε: «Σας ευχαριστώ, που ακούσατε το αίτημά μου κι ήρθατε να με βρείτε εδώ».

Μια από τις πιο γνωστές αρετές του ήταν η ελεημοσύνη. Συνεχώς έδινε και ξανάδινε στον καθένα ανάλογα με τις ανάγκες του. Διέκρινε ποιό από τους επισκέπτες της Μονής είχαν οικονομικές δυσκολίες. Τους φώναζε τότε ιδιαιτέρως, τους έδινε χρήματα και τους ζητούσε να μη το πουν σε κανένα. Δεν ήθελε ποτέ να γίνονται γνωστές οι ελεημοσύνες που έκανε.

Ένα άλλο χάρισμά του ήταν ότι δια πρεσβειών του Οσίου Δαβίδ έδιωχνε τα δαιμόνια. Διάβαζε τις σχετικές ευχές της Εκκλησίας, σταύρωνε με την Τίμια Κάρα του Οσίου Δαβίδ τους πάσχοντες και με τη χάρη του Θεού, πολλές φορές οι άνθρωποι εκείνοι ελευθερώνονταν.

Ως άριστος πνευματικός πατέρας με τις συμβουλές του έγινε αφορμή χιλιάδες άνθρωποι να επιστρέψουν στο δρόμο του Χριστού. Αγαπούσε τα παιδιά του πάνω από τον εαυτό του. Στη διάρκεια της Εξομολόγησης έβλεπε πράγματι την οσιότητά του. Ουδέποτε έθιξε ή πίκρανε άνθρωπο. Δίκαια τον ονόμασαν «ο Γέρων Ιάκωβος ο γλυκύς».

Πέρασε πολλές και επώδυνες ασθένειες. Έλεγε χαρακτηριστικά: «πήρε ο εωσφόρος την άδεια να πειράξει το σώμα μου». «Ο Θεός επιτρέπει να ταλαιπωρηθεί το σαρκίον μου, το οποίο επί εβδομήντα τόσα χρόνια φέρω, για ένα και μόνο λόγο· για να ταπεινωθώ». Η τελευταία δοκιμασία με την υγεία του ήταν η πάθηση της καρδιάς του, η οποία προέκυψε εξ αίτιας κάποιου πειρασμού που πέρασε.

Είχε τη μνήμη του θανάτου και της μελλούσης κρίσεως. Προείδε μάλιστα το θάνατό του. Παρακάλεσε αγιορείτη ιεροδιάκονο που εξομολόγησε το πρωί της 21ης Νοεμβρίου 1991, εκείνης της τελευταίας ημέρας της επιγείου ζωής του να μείνει στο Μοναστήρι ως το απόγευμα για να τον «ντύσει». Ενώ εξομολογούσε σηκώθηκε όρθιος και είπε: «Σήκω, παιδί μου, επάνω, γιατί στο κελλί μας μπήκε η Παναγία, ο όσιος Δαβίδ, ο όσιος Ιωάννης ο Ρώσσοσ και ο άγιος Ιάκωβος». «Γέροντα, τί ήρθαν να κάνουνε;» «ήρθαν, παιδί μου, να με πάρουνε». Και την ίδια στιγμή έκαμψε τα γόνατα του κι έπεσε κάτω. Όπως το είχε προειπεί: «εγώ θα φύγω σαν πουλάκι», με μια αναπνοή σαν του πουλιού, έφυγε από τον κόσμο αυτόν, την ημέρα των Εισοδίων της Θεοτόκου. Πραγματοποίησε τα δικά του εισόδια στη βασιλεία του Θεού. Ήταν 4.17 το απόγευμα.

Το λείψανό του ήταν εύκαμπτο, ζεστό, οσιακό και η ιαχή που έβγαινε από τα χείλη χιλιάδων ανθρώπων «άγιος άγιος... είσαι άγιος» αποτελούσε μία ομόφωνη μαρτυρία της συνείδησης των πιστών για το μακαριστό πλέον Γέροντα Ιάκωβο. Τώρα, με ιδιαίτερη κι εξαιρετική παρρησία, πρεσβεύει για όλους στο θρόνο του Θεού και συνεχίζει και μετά την οσιακή κοίμησή του, όπως το ομολογούν εκατοντάδες πιστοί να τους ευεργετεί.